

Les ulleres del Martí

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

El dia que em van construir vaig saber que jo no era unes ulleres qualsevol. Tenia unes barnilles de color blau marí que brillaven amb el sol, unes lents de vidre fi que em donaven un aire elegant, i un pont ben alineat que representava equilibri, seguretat i fins i tot m'atorgava un punt distingit.

Quan em van posar a l'aparador tothom em mirava al passar. Jo els sentia com comentaven desitjant comprar-me, però no tothom pot dur unes ulleres, així que vaig esperar pacient a l'afortunat.

—Per què no et proves aquestes?— va dir una veu dolça una tarda d'abril.

I delicadament, l'empleat de la botiga on jo sempre havia viscut, em va agafar i em va posar sobre el rostre d'un nen que es deia Martí.

—Què Martí, com et veus?—Va tornar a dir la veu.

Però jo ja no vaig sentir res més. Estava tan emocionada que no em podia creure que aquell nen m'hagués tocat a mi. Ja ho sabia jo que era unes ulleres especials, però uns ulls tan bonics d'un rostre tan dolç, no me'ls hauria imaginat mai.

El Martí i jo de seguida ens vam fer amics. Anàvem a tot arreu junts observant el món, i tan bon punt jugàvem a pilota amb els amics, com anàvem d'excursió, llegíem un llibre o miràvem atentament la pantalla d'un videojoc. Va ser un temps molt feliç, fins que un dia va passar alguna cosa que ho va canviar tot.

Aquella tarda el Martí em va deixar a l'estanteria de l'habitació i no em va treure al carrer. Però no va ser l'única vegada, perquè des d'aquell moment sovint m'amagava a algun racó per fer veure que m'oblidava, o em guardava amb presses a la butxaca quan es creuava amb algú pel carrer.

Per què ho fas això?, li vaig preguntar. Però és ben sabut que ningú entén el llenguatge de les ulleres i el Martí no em va poder contestar. Hauria de buscar una altra manera de solucionar aquella estranya situació.

L'endemà, la mare del Martí va obligar-lo a dur-me a l'escola i allí ho vaig entendre tot. A l'hora del pati, un noi més gran d'aquells que es pensen que ho saben tot, es va apropar a nosaltres i ens va dir.

—Ei, sembles un vell amb aquestes ulleres.

Tot d'una el Martí em va arrencar de la cara sense dir res i em va desar a la butxaca avergonyit.

—Què fas?—Vaig preguntar espantada mentre feia esforços perquè amb la sotragada no se m'aixafés el pont. Però el Martí seguia sense poder contestar-me.

En aquell moment vaig entendre que el Martí es pensava que havia d'agradar a aquell noi poca solta i antipàtic, que un minut després ja ni se'n recordava de les meves barnilles i estava ficant-se amb les sabates verdes d'un altre nen i més tard criticava els cabells massa rinxolats d'un noi una mica gros.

—De veritat deixaràs d'estar amb mi pel que t'ha dit aquest ximple?

Aquella nit la vaig passar sencera tancada a la butxaca del pantaló. El Martí no es va recordar de treure'm i jo em sentia molt trista.

Fins aleshores el Martí sempre havia estat un nen feliç que estimava a tothom. Tenia un munt d'amics que sempre volien estar amb ell, i fins i tot alguna noieta se'l mirava de reüll quan ell no se n'adonava. Era un nen estimat pel seu bon cor i tot d'una, per culpa meva, havia oblidat el valor de tot allò. Potser sí que el millor era que jo desaparegués, així que vaig prendre una decisió.

Potser no ho sabeu, però les ulleres a part de parlar també ens movem, així que vaig decidir amagar-me al fons d'un calaix per no causar més enrenou.

L'endemà al matí, per més que la mare va buscar i rebuscar per tot arreu, al Martí no li va quedar més remei que anar a l'escola sense mi. Estava convençuda que per fi el meu amic estaria content, però quan va arribar a casa vaig sentir un cop i l'estoig que sempre duia a classe va caure al mateix calaix on era jo.

—Pst. Què ha passat? —Li vaig preguntar .

—Que què ha passat?—va contestar l'estoig enfadat de debò.—Que un tanoca ha dit que estic passat de moda, i ara el Martí em llença com un drap brut.

L'endemà, una samarreta lila gemegava en un racó queixant-se que havien dit que era de “nena”; i dos dies més tard, un videojoc protestava perquè algú li havia dit que jugar amb ell era de criatures.

A poc a poc, el Martí estava desfent-se de totes les coses que li agradaven perquè algú opinava que eren lletges. Però per què era més important el que opinés un altre que el que pensava el Martí?

Aquella nit, vaig sentir al Martí somicar i vaig decidir sortir del meu amagatall. Arrossegant-me amb les barnilles vaig enfilat-me al seu llit i quan em va veure em va agafar per posar-me sobre els seus ulls. Aleshores vam llegir junts un llibre on explicava que mai podem agradar a tothom. I tampoc cal. Però el que sí és important és agradar-nos a nosaltres mateixos i a tots aquells que sempre ens han estimat.

Tot d'una el Martí es va adonar de com m'havia trobat a faltar, i de com l'havien trobat a faltar a ell els seus amics mentre s'entossudia a ser diferent.

L'endemà vam anar junts a l'escola i de nou una noieta se'l va mirar de reüll. Sempre ho he sabut que jo era unes ulleres especials, però aquell dia més que mai, ho vaig saber quan un noi més gran d'aquells que es pensen que ho saben tot, es va apropar a nosaltres i ens va dir.

—Ei, ja et vaig dir que semblés un vell amb aquestes ulleres.

Però el Martí aquest cop va aixecar el cap. Va fixar el meu pont sobre el seu nas, i sense dir res, va deixar de banda aquell ximplet i va córrer a jugar amb els seus amics.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

sant Joan de Déu
HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA